

NYIRÁN FERENC

ad incitas redigit

sakkozott velem folyton ha
nem tábla előtt akkor fejben
permanens taktika volt az
élete kiszámíthatatlan húzásokkal
s többnyire utólag tudatosult
bennem hogy állandó készenlétre
és védekezésre kényszerített
harc volt számára a szerelem
is mindig a felülkerekedni
vágyás hajtotta ami az ágyban
működött egyedül de minden
energiám átszívta magába már
nem voltam önmagam s erre
az egyedüllét ritka pillanataiban
döbentem rá még elmenekülhetnék
de magam sem értem miért nem
borítom rá az asztalt vagy
legalább állnék fel az eleve vesztes
partiból miért hagyom hogy
sarokba szorítson újra és újra várva
míg megmattol

itt verdes

itt verdes törött szárnyával az
erkélyemen hogyan kerülhetett
ide hisz repülni sem tud valaki
nagyon megkínozhatta ez
szemmel látható a felső csőrét
megtörte és beleszúrta az
alsó részbe ha meggyógyulna

is a szárnya éhen hal így hát
segíteni akarok neki óvatosan
közelíték félek magam is
még nem tudom hogyan
fogjak hozzá irtózom valahogy
az érintésétől de ő megoldja
a helyzetet mert a rácson
keresztül leveti magát a
mélybe most ott forog
és csapkod törött végtagokkal
a betonon olyan mint aki
én is lehetnék

Záróra

ülünk a kocsmában hol billeg az asztal
keveset beszélünk de azt is minek
záróráig pultoslány melle marasztal
nem mintha kellenénk otthon bárkinek

nézzük a híreket és szidjuk a rendszert
olcsó bort iszunk ha telik töményet
nem bánjuk a sok fehérgalléros gengsztert
nekünk már mindegy ki lop ki föléget

kerül még akciós zsemle és parizer
ha nyugdíj érkezik legolcsóbb sör is
nézzük szótlanul a rendőr ma kit visz el
nem fér körmünk alá ennél több tövis

közel a záróra pultoslány mosogat
rezdül a melle nekünk csak ennyi kell
házáig cimbora dülöngve támogat
közben a járdán egy kutya levizel